

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΤΥΝΗΣ Α. . . .

Ὁ ἀληθὴς ἔρως εἶναι φαινὸς
ὡς ἡ γῆς καὶ σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος.

ΟΥΓΚΩ.

Χείλη ποῦ λέγουν σ' ἀγαπῶ τελειώνουν εἰς τὴν ὕλη! . . .
 Ἐρως ποῦ καίει σὰ σωστὰ δὲν φθάνει εἰς τὰ χεῖλη . . .
 Εἶναι φωτιὰ ποῦ ἔπεσε ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα,
 καὶ σὰν μιλῆ μὲ τὴν ψυχὴν, δὲν ὀμιλεῖ τὸ στόμα . . . .
 Τὴν δυνατὴν τὴν φύσιν του τίποτε δὲν φοβίζει.
 Ξυπνῶντας μόνη σ' ὄνειρα πελάγου ἀρμενίζει,
 καὶ σὰν τὸν ναύτη π' ἀγρυπνος τὴν νύχτα πελαγόνει,
 καὶ σ' ἓν ἀστέρι λαμπερὸ τὸ μάτι του καρφόνει,
 Ἔτσι κ' ἐκείνη ἡ ψυχὴν, ποῦ ἔρως τὴν φλογίζει,
 στὴν ζωγραφιά τῆς λάτρας τῆς μονάχα φτερουγίζει. . . .
 Σ' αὐτὴ θαρρεῖ ἀνοίγεται ὁ Οὐρανὸς ἐμπρός της,
 κι' ἀκούει Χερουβείμ φωνάς, αὐτ' εἶναι ὁ θεὸς της!
 Καὶ σὰν ὁ ὕπνος ἤσυχα τὰ βλέφαρά του κλείσῃ,
 τὸν ποθητὸ τὸν ἥλιο του κ' ἐκεῖθεν ἀντικρύσῃ
 νὰ τοῦ φωτᾷ τ' ὄνειρο . . . στὸν ὕπνο του ἀκόμα
 Ἐρως ποῦ καίει τὴν ψυχὴν, μὰ δὲν μιλεῖ τὸ στόμα . . .
 Χείλη ποῦ λέγουν σ' ἀγαπῶ τελειώνουν εἰς τὴν ὕλη . . .
 ἔρως ποῦ καίει σὰ σωστὰ δὲν φθάνει εἰς τὰ χεῖλη.
 εἶναι φωτιὰ ποῦ ἔπεσε ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα,
 καὶ σὰν μιλῆ μὲ τὴν ψυχὴν, δὲν ὀμιλεῖ τὸ στόμα . . .

Α. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΚΑΛΛΟΝΗ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Μὲ ἀθάνατα ῥόδα στρωννύει
 Τοῦ φωτὸς τὴν ὁδὸν ἢ αὐγὴν,
 Καὶ τὴν ἔλευσιν τούτου μηνύει·
 Ὁ φωστὴρ προχωρῶν ἐν σιγῇ
 Τὸν αἰθέρα φαιδρῶς διανύει